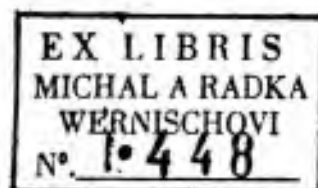

SBORNÍK Č.2

volný občasník

případné příspěvky zašlete na adresu :

7+88114 o. mýkely v bodláci kudrnaté hříchv

k nohám padá

Beránci ovčí Nazí
zadupají

Povídala jedna straka:

"Jaro"

Kalnější kalným
Proletují

modří

tobě když
Zlatá bláznivých tisíce dnění stíná hlav sto
a Nocí

Bez břehů rozmařilost Okřídlených!

Z čekání na vítr
Bez břehá básně
básníkovi
klakou křídel holubích
raccích

Z Čekání
Bez břehost Hluchota křičí z ohlušení
a pírká silou draná
dusivou jsou peřinou

Kohoutci rziví tanečníci o jedné noze
arabesky švihají

Čekají na Vítr
Kalnější kalným proletují Modří

Být bláznem je nebolavé

Zlatá
hlupci ti hlavy stínají

Stromů

Kůra hýčková v lýko
splétá bolest s červotočem

Buká perleťedých
oka v plody zraňící
Jablóní paní Zaslíbených
broskvoní chloupkem orosených
Tunaryská
slatou v kmenech
plamených jedlí pasmál

akalypté rozplavených

Hrušní jsou mladé stařeny
nověstý hloub
Kleš nezarožná Je
Baobab dřevných chléb
a výk

Jsou lína topol zlato stávie
bílavá třesáň
pouštní růže Jed

Pařátky borovic v kameni paže
jehličnaté
prašky kosodřevin
strachem zraňnaté
široké stromy pírka
ve vlasech a višně trpké při cestách je
na šaře sarý kvít

Jsem stromy

kůra hýčková v lýko
splétá bolest s červotočem

Brána pištčem do Dlaní

Nota

v prsty vplétavá
a dravá k sluchu když v Noci zraje

Den

Údů oval
koník kamenem

Jste Jezdec pištče
zplavený

Ubývá měsíce
v prstech hráče Tón se chvějí
bíle

Zeleň

Neznalí not můj horký
Rovnooký

hráč Jste

Já flétna z jadeitu Jsem

Thouklo DVANACT
na B^UB^EN

a nočních myš^í 5ET: Karel ŠEDÝ
KRISTÝNA

Egon Drápek NASTUŽENÝ
jirčina

vypálo SE kousat SVĚT
(páta MARIE)

○ V PRVÉ povídají vousům nosy
uším očka :

" Egon dupe potahuje "

" Pivní SYR Nablízku je

" NEKDE KOČKA "

" a SPI' "

○ Ve DRUHE se pohádaly MARIE a KRISTÝNA
sláčily a mačkaly SE
pro dvě mensočky CO
vypadly Egonovi z sosočky
pod ocasem

Ve TŘECH se udobňovaly: omlouvaly
pacičkami potířely
po nádech se plácaly
až SI

Ve ČTVRTE namotaly ocašky

V PÁTÉ rozplétaly

ŠESTOU foukaly

V SEDMÉ jim vrazily dveře -

Egon olejnal
nasímco Karel ŠEDÝ spal
a KRISTA upustila olejníčku
MARII na pacičku

OSMOU se proklouzaly

K DEVÁTÉ

KARLA budily ze spánku
lízaly a těšily MARII:

"jak jí TUZE sluší KDYSI modn

V DESÁTÉ

luštily Egona hádanku:
mastné uši

"CO BY ZA NĚ DALY JINÉ MYŠI?"

V JEDENÁCTE utvořily
 "MYŠI' BOBEK" - šik
 masle uši nasbrářily

N A D E C H L Y S E

A když sloukla DVANÁCTÁ
 Egón: KYŮCH!"
 a vzbrádl se ZLY ČERNÝ
 KOCOUR

co hlídá sklenici
 pivního stýmu

Ewald Murrer

KDYSI DÁVNO

jsem listoval knihou.

Před rokem

zašlékal pes.

Včera list spadl

k mé ruce.

Ráno prudce přěelo,

večer méně.

Zítřka nebe zmodrá.

PRŠÍ NA KNihu Z PERGAMENŮ
studený déšť stéká
na mojí knihu z pergamenů.

Je šedivo, zima.

A tam daleko jsem nosil
barevnou uniformu,
v ruce husí pero,
obraz dívky v pouzdře z kůže.

A tady nemám nic takového.
A prší na pergamen.

PROHLÉDLA SLEPÁ BALETKA,
kterou jsem znával dřív.
Prohlédla ta dívka,
paní hlavy mé
a hlavy mého pobratřence.
Paní - dýchající teplo
na naše srdce.

ANDĚLÉ Z OBRAZŮ,
jak ručičkami hodin
otáčejí těly.

Průčelí domů,
otlučené ciferníky.
Nečitelná čísla
oprýskal smalt
či čas.

KAŽDÉ RÁNO STEJNÝ PŘÍBĚH

na ostrově.

Kdosi přinese rybu pečenou,
na strom zavěsí.

Vítr s rybou houpá.

A jiný přijde,

neviděn

rybu odnáší.

Zlá znamení

Padaající podoby
temných vlasatic.

Stínohra.

Noc v poledni.

Zvrácený pohled,
kohoutí jazyky.

Temný květ,
v keři těla ptáků.

POMNÍČEK MRTVÉ DÍVENKY POD OKNEM

/vycházení její/

Šumící lesy, svítící oči lidí.

Psi.

Noční svítění.

Noční útěky.

Vůně petroleje.

Ovce utíkající do kopce.

Podkroví, stíny ptáků. Rozhovory - přelety.

Jez, padající voda, válešníci pod ní.

Sezení u stolu, děti.

Starý automobil, v dálce hřmění.

Noc osvětlená modravým světlem blesků.

Kristus na zdi, bez rukou, nohou.

Torza stromů.

Hvězdy.

Předměty žijící v domě vlastním životem.

Kočka/děsná tvář/, kočata.

Bloudění údolím, něžnou vyjít.

Pavel Otto

Já

kopem hrob
opratě trhají
na krasodech

Šance

obzor v hrsti
trávy padlé
i hlíny lítost

Já

šumí stesk
stesk Diotimy
okrohlec soucit

Senoseč

chcípne líně
i mraku cesty
i ženci meč

Já

figurka plešatec
na úhoru trčí
stesk
stesk Diotimy

Vinobraní

Tam na dně
odrazy
a před tím
hra i běs
- s nudou zápas

Tam na dně
zlato bláto
básník se ujařmí
bláto zlato
- krosna hlad

Tam na dně
měsíc Nenávistník
dřeň šípu
i karta pád
- karta vzlet

Tam na dně
tonsura pleš
havraní plášť
i na dně
- zášť

Pavel Šafr

Mé dny

Povídám židlička :

Židličko,

čekáš na mne celé noci,

ráno mne vítáš -

večer tě opouštím.

Moje stará maminka

celý den vaří a uklízí

a já jsem poslušný

a zase jindy usnu.

Maminka taky usíná,

ve stoje u sporáku,

v leže u smetáku.

A zase jindy si zpíváme.

Někdy poslouchám,

jak v posteli pláču

a ani nevím proč.

A zase jindy usnu.

Pravoslavné velikonoce

Za mostem v mlze
vidíme obrysy káznice
Zima od řeky
a ptáci nikde

Nezbývá
než abychom olma
znovu zabeďnili

Otec brzo umře

Kristus na nebesích
samohonka v koflíku

Krále Davida před smrtí
zahřívala v posteli
mladá žena svým nahým tělem
To mi říkal pop

Ale k otci se tohleto nehodí
A koho bych taky v tomhle počasí
sehnal?

Lehnu si k němu sám
Ráno se však stejně nadožije

Christos voskres!

Úkony

Vzít kýbl s teplou vodou
Donést nějakou věc do kůlny
Vylézt na střechu
někam se podívat
Zamést v chodbě
Rozmotat provázky v přístěnku

Jiné úkony :

Kleknout si před svatého Antonína
Doběhnout pro konvičky
Zazvonit k pozdvihování
Vypnout hlavní oltář

Jiné úkony :

Vyleštit stínidla
Obvázat si nohy
Zkontrolovat zástrčku
Chvilí něco poslouchat

Poslední úkony :

Zamotat se provázky v přístěnku
Zazvonit
a vzít kýbl
Odejít do kůlny

Kleknout si
a vylézt na střechu
někam se podívat

M. SALAVA

3 x pan Jo

Útrata

"Mám dvě koruny na dnešní útratu," přemýšlel pan Jo při pravidelné večerní cestě k hostinci. "Co s tím? Vždyt mi nenalejí. Včera i předevečírem by mi za dvě koruny také nenalili. Ještě nikdy mi za dvě koruny nic nenalili. Nikdy nikomu nenalili nic dobrého za dvě koruny. Tak proč mně. A zrovna dnes?"

Tak přemýšlel pan Jo a pomalu se blížil k rozžatým oknům hospody.

Na návsi, pár metrů před dveřmi hostince se pan Jo zatavil na hrázi malého rybníka. Několik minut koukal do prázdna a pohazoval si v dlani dvoukorunou.

"Nemá to cenu...", zašeptal a hodil minci, tak jako každý večer, doprostřed rybníčka. "Za dvě koruny v hospodě nepořídíš," mumlal si a odcházel směrem k domovu.

Příběh

Pan Jo seděl s přáteli na verandě. Vyprávěl se starodávňý, smutný a snad i pravdivý příběh o lásce a smrti.

Byl kdysi mladík, který zdědil ohromný majetek. Protože však toužil po klidu, vzdělání, míru v duši, a jelikož byl také trochu lakomý, obeknal dům důmyslným systémem vodních příkopů, samostřelů, nášlapných min a podobných vynálezů. Nevycházel skoro z domu a věci kolem hospodářství mu obstarávala sousedka. Ta se však jednoho dne roznemohla a přišla její dcera. No, a mládí je mládí, knihy zůstaly na stole a mladík šel druhého dne na schůzku. Když se ale omámen vracel pozdě večer domů, nemyslel na svůj bezpečnostní systém a - zahynul...

Když vyprávěč skončil, všichni mlčeli, jen pan Jo se smál a smál až se za břicho popadal, a smál se ještě dlouho poté, co hosté odešli, žena sklídila ze stolu a s otevřenýma očima hleděla na pomerančový měsíc nad střechou stodoly.

Svátek

Na kostele se rozezněly zvony a za chvíli z nedaleké továrny zaskučely píšťaly sirén. Pan Jo, který právě zaléval zeleninu na zahrádce, ustrašeně

"Co to znamená?" dupal. "Neděle není, státní svátek také ne. Tak co? Nebo že by..." Strach mu nedal domyslet. Postavil konev a usilovně přemýšlel. "Tak znovu: svátek - žádný, oslavy - žádné, tak tedy jedině: Vzpouře! Nebo snad: Válka!?" Smrtelný strach ho na chvíli přibil k zemi, ale pak se přeci jenom utřhl a rozeběhl se domů.

Když vrazil do dvíří kuchyně, přivítala jej nastrojená žena s úsměvem: "Alespon na své narozeniny jsi přišel včas k obědu."

A pan Jo se posadil k prostřenému stolu, neboť byla neděle, státní svátek a on měl narozeniny

Slavomil Nol

Jolana Petrlíková

V edleste vřel
kuchyňského klidu
líná se vlna
sluneční odpoledna

Na oheň plátcí bílých par
na ohněm hřevotě stla

světlo netřikrát
modeluje stlona. Archa
protéká slunce
anienkyně stří v stěně

oblévá se vřetelo -
- vřetelo, stříbřitá stříbřitá

Nadobitě vřetelo stří

Pára stoupá z chřipí koní
bílý kouř nad komíny stojí rovně
Hvězdy ani neurknou
v leďové polevě soumaraku

Dvě torza
zarámovaná
rozbitými tabulkami
mléčného skla
natahují pysky po kostce cukru
po mých prstech

... když zde tak sedím sama
slova a gesta rozložená
na stole přede mnou
nechci už hry hrát

když zde tak sedím
je mnoho místa ve mně
a občas se zachvěji
pod tvými kroky
v dálce

jsem a nejsem konečná
a ty jsi ještě nepřekročil
horizont

wa fice ~~roble~~
 pacuie ~~to~~ roly
 uilobij p dca
 fice (symet. ?)
 pto fice

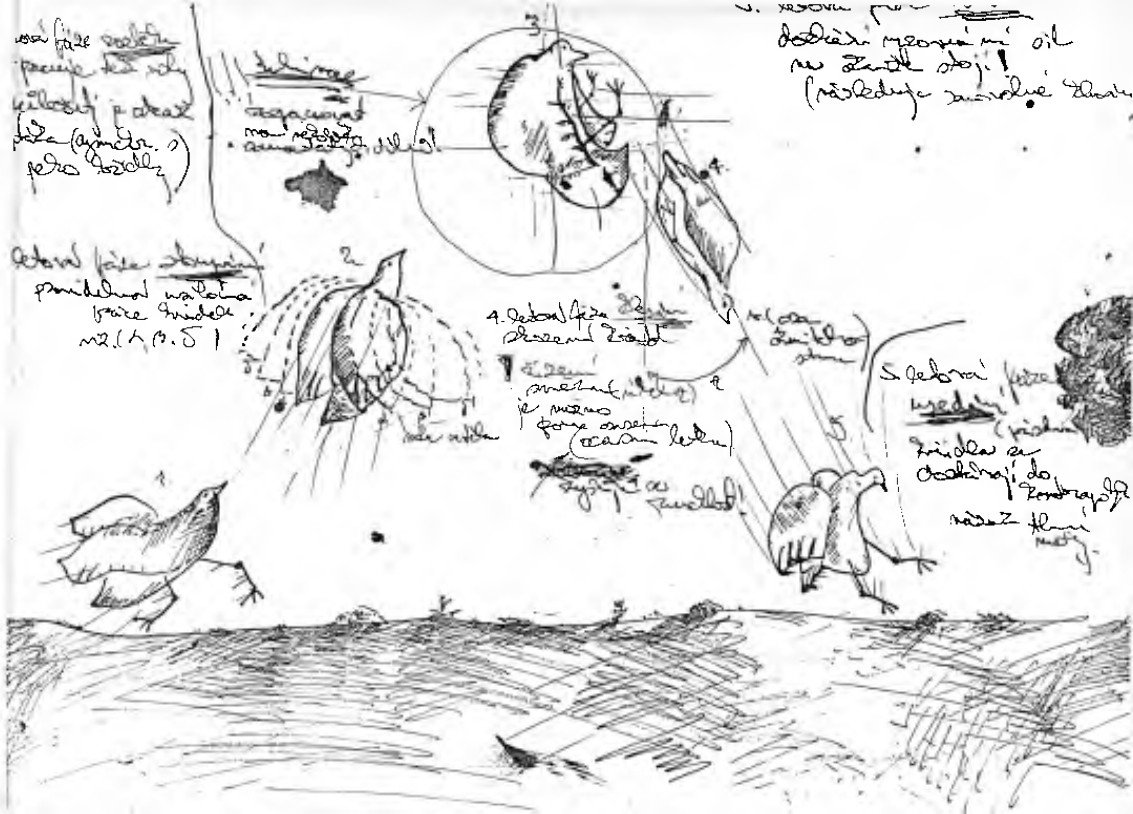
1. ~~del~~
~~agruant~~
 no ~~re~~
~~am~~

2. xovra p...
 doctari meoviani oil
 no zard stoji!
 (paskedje xovrae thar)

3. ~~del~~ fice ~~stajin~~
 poidelual ualota
 pice fice
 n2. (1. 3. 5)

4. ~~del~~ fice
 pice ~~stajin~~
 pice ~~stajin~~
 je pice
 fice ~~stajin~~
 (pice ~~stajin~~)

5. ~~del~~ fice
~~med~~
 (pice)
 fice ~~stajin~~
 doctari ~~stajin~~
 fice ~~stajin~~
 n2. ~~stajin~~
 pice

Bohdan Chlibec

Večer - pohraničí na severu

Procházím se s přítelem po hřbitově.

Oči hoří ve světlech.

Těžce sněží do otevřených úst hrobů.

V zastřené tváři země

dlouho taje mráz na jazyku.

Vločky přimrzají k rubáši.

Vánice zvedá ruce uťatých větví,

kteře toporně klesají zpět k trupu.

Černá je asi hlína na místě masa,

pomalů mohutní kořeny v hrudi.

Vodnatý a bezkrevný je dnes sníh

a cesty rovné jako holeně,

• kotníky svázané branou hřbitova.

Zemdeně chvějí se vločky před schody.

Zdáli přichází konečně tma.

TOMÁŠ GUSTAV

I.

Stočil jsem její vlasy a proměnil je v orla
Nožem ořezal mladé výhonky
a plevel uvedl v pokušení
Probudil spící a ozdobil její samotou
Nabral jsem strach do dlaní
a zalil jím starý kmen
Stočil jsem její vlasy
Držel jsem její oči
Zuřivě mával křídly
Nabíral a zaléval
Křičel: "AŽ PŘIJDE DEN!"

A potom jsem prosil o odpuštění

II.

Potkávám tě na ulici -
- za každým rohem v jiných barvách
Podávám ti ruku -
- a ta zoufale mizí v dálce
Jen tak
kapka krve
na bílém kapesníčku
a sametový soumrak
Stoupávám si na špičky
abych přehlédl situaci
Před chvílí jsem měl šíleně krásný sen
Dva žabí rytíři pozorovali stínové divadlo
Na pobřeží
Za skučení větru
A slunce zrovna vycházelo
Probírám se knihami
abych našel svou lepší stránku
Podívej se na nebe!
Na každém obláčku se otevřela vrátka
A papírová skutečnost přes všechno utkala
pavučinu

Bude to krásné
Za jemného deště
A právě na sebe mluvíme
Potkávám tě na ulici -
- za každým rohem v jiných barvách
Podávám ti ruku -
- a ta zoufale mizí v dálce
Stále nové obrazy
Buďzdrávo,
Neštěstí!

III.

Chtěl bych vám říct, co všechno jsem viděl.

Chtěl bych vám říct, že mám strach.

Začínám se bát, že to nebyl sen.

Ležel jsem v noci pod zdi,
pod větvemi stromů,
v trávě někde na konci zahrad
- u srdce divný pocit.
A na nebi ještě nesvítá,
na nebi ještě sedí tma.

Teď zrovna déšť padat začal,
voda po těle mi stéká,
bílá košile se na mne lepí
- ode zdi chladný pocit.
A s tím deštěm svítat začíná,
na nebi za zdi vstává tma.

Ve vlhku deště řeže nůž!
do krve mi lítost padá.
Ve vlhku deště někde pod zdi
rozlévá po těle teplý pocit.
A na nebi právě svítá,
na nebi za zdi vstala tma.

IV!

Jedna hodina této noci
Poklekl jsem do tvé dobré vůle
a prstem zčeřil tvou hladinu
Má lež mi omývá oči,
naše slova mi proudí mezi prsty
Poklekl jsem do tvé čisté řeky -
- a byl tu někdo, kdo na mě zavolal jménem
Šel jsem po cestě
a potkal patnáct pidimužίκů
A každý z nich si nesl skleněnou kuželku
Malá slovní hříčka -
- každý ji hladil po hlavě
Snažili se zdolat horu mé beznaděje
V mílových botách ji nepřekročíš

Jedna hodina této noci
Poklekl jsem do řeky tvé dobré vůle
Tvá řeč mě chladí ve spáncích
Tvá voda mi omývá nohy

-

Vidíš, šeptám.

A má slova se třpytí. A utíkají k hladině.

V.

Běžel jsem přes solná jezera,
škrábal se přes lávová pole,
nakukoval květinám do pokojíků
a nikde jsem tě, má drahá, nenašel.

Běžel jsem z kopce do kopce,
své paty jsem proti sobě pozvedl,
síl na chodidlech a oheň v rukou -
- není to divné, co myslíš?

Neměl jsem moc času, protože Slunce stoupalo k obloze
a Měsíc ho pronásledoval.

A malý lučišník s dírou na pravé patě
se poškrábal na nose a řekl jen to své:

"Lituji."

Prodíral jsem se trávou na loukách,
schovával se za stromy,
rozmlouval s brouky,
/ukázka dokonalého porozumění./
A svoje tělo, svoje tělo jsem složil
do suchého pařezu.

Ale nikde jsem tě nenašel.
Není to divné, co myslíš?

P I V N Í K Á M O Š

Charles Bukowski

přeložil p.p.

Jeffa jsem potkal ve skladišti automobilových součástek na Flower street, možná vlastně na Figueroa street, vždycky si ty dvě ulice pletu. Tak nebo tak - já byl přijímací úředník a Jeff něco jako poskok. Skládal použité součástky, myl podlahy, dával papír na hajzly a tak. Já sám jsem pomocné práce prováděl po celé zemi a tak jsem jimi nikdy neopovrhoval. Snažil jsem se vzpamatovat z hrozné epizody s ženou, která mě málem zničila. Na nějakou dobu jsem na žádnou další ženskou neměl náladu, místo toho jsem sázel na koně, onanoval a pil. Uprímě řečeno dělal jsem to stále s větší chutí a pokaždé, když jsem v tom byl, jsem si myslel: už žádné ženské, nikdy, zatraceně. Ovšem vždycky přišly další - člověka uštvaly, bez ohledu na to, jak mu byly lhostejné. Myslím, že zrovna tehdy, když vám byly opravdu lhostejné, to do vás napálily a vyřídily vás. Ženské to dovedou, nezáleží na tom, jak je muž silný, ženské to dovedou. Tak jsem se tedy nacházel v tom poklidném a svobodném stavu, když jsem potkal Jeffa - také bez ženy - a nebylo v tom nic homosexuálního. Jenom dva chlapi, kteří si užívají, potloukají se a jsou naštvaní na ženské. Pamatuju si, jak jsem jednou seděl u piva u Zeleného světla a četl si výsledky dostihů, parta se o něčem bavila a já zaslechl, jak někdo říká: "... no, a Bukowského pěkně doběhla ta malá Flo. Pěkně tě doběhla, Bukowski, co?"

Zvedl jsem hlavu. Lidé se smáli. Já ne. Zvedl jsem skleničku, odpověděl "jo", napil jsem se a sklenici položil.

Když jsem znovu zvedl oči, nesla si ke mně pivo mladá černá holka. "Hele, člověče," řekla, "hele, člověče ..."

"Ahoj, " já na to.

"Hele, člověče, nenech se tou malou Flo zlomit, nedovol jí, aby tě vyřídila, člověče. To svedeš."

"Já vím, že jo. Kapitulovat nehodlám."

"Tajn. Já že si vypadal tak smutně, to je všechno. Vypadal si tak smutně."

"Taky že jsem. Zvykl jsem si na ni, strašně jsem si zvykl. To ale přejde. Pivo?"

"Hm, ale na mně."

Užlali jsme to u mě tu noc, ale bylo to mé sbohem ženám - - možná tak na čtrnáct nebo osmnáct měsíců. Když se potom neženete, můžete mít takovéhle pauzy.

A tak jsem každou noc po práci pil, sám, nahoře ve svém bytě a nechával jsem si dost peněz na sobotní dostihy a život byl jednoduchý a bez příliš mnoha bolestí. Možná i bez příliš

velkého smyslu, ale zbavit se bolesti bylo smysluplné dost. Znal jsem Jeffa velice dobře. I když byl mladší než já, poznal jsem v něm model sebe samého.

"Měl jsi pořádnou kocovinu, hochu," povídám mu jednou ráno.

"Jinak to nejde," odpověděl, "člověk musí zapomenout."

"Myslím, že máš pravdu," řekl jsem, "kocovina je lepší než blázinec."

Tu noc jsme po práci zapadli do blízkého baru. Byl jako já, nedělal si starosti s jídlem, nikdy jsme nemysleli na jídlo. Přesto jsme byli dva z nejsilnějších chlapů v podniku, ale nikdy jsme to nevyzkoušeli. Jídlo nás prostě nudilo. Tehdy jsem měl právě po krk všech barů - všech těch osamělých idiotů doufajících, že vejde nějaká žena a odnese je do kraje divů. Nejúnavnější dva druhy lidí jsou lidé na dostizích a lidé v barech a myslím tím hlavně muže. Smolaři, kteří stále prohrávali, neuměli se vzepřít a dali se dohromady. A já byl mezi nimi, právě v jejich středu. Jeff mi to usnadnil. Myslím, že tím, že to pro něj bylo novější. Vzbuzoval pro to zájem, skoro to zesku-tečnil, jako bychom dělali něco smysluplného. Přitom jsme vyhazovali naše ubohé platy na chlast, hazard a laciné pokoje a ztráceli a nacházeli zaměstnání a nechávali se napálit od ženských a byli pořád v pekle a bylo nám to jedné. Všichni.

"Chci, abys poznal mého přítele Gramercy Edwardse," řekl.

"Gramercy Edwardse?"

"Jo, Gram byl víc uvnitř než venku."

"V base?"

"V base a v blázinci."

"Zní to velkolepě. Řekni mu, ať přijde."

"Zkusím u pultu telefon. Jestli není moc napitej, tak přijde..."

"Gramercy Edwards přišel asi za hodinu. To už jsem se cítil schopnější zvládat situaci, a to bylo dobře, protože tady přicházel dveřmi Gramercy - oběť nápravných zařízení a vězení. Zdálo se, jakoby se mu oči koulely zpět dovnitř hlavy, jakoby se snažil nahlédnout do mozku, aby viděl, co se porouchalo. Byl oblečen v hadrech a v natržené kapse u kalhot měl nacpanou velkou láhev vína. Páchnul, z pusy mu visela balená cigareta. Jeff nás představil. Gram vytáhl z kapsy láhev vína a nabídl mi. Vzal jsem si. Zůstali jsme tam a pili až do zavíračky.

Pak jsme šli ulicí do Gramercyho hotelu. Tehdy, ještě než se do těch míst nestěhoval průmysl, tam stály staré domy, a v

nich si najímali místnosti chudí lidé. Domáci v jednom z těch domů měla buldoka, kterého nechávala každou noc venku, aby hlídal její cenný majetek. Byla to jedním slovem psi bestie; děsil mě pěknou řádku mých opileckých nocí, než jsem se naučil, která strana ulice je jeho a která moje. Ta, o kterou nestál, byla moje.

"Tak jo," řekl Jeff, "dnes v noci tu bestii dostanem. Já ho teďka, Grams, chytну. Až ho budu držet, tak ty ho píchneš."

"Tak ho chyt," povídá Gramercy, "kudlu mám. Zrovna čerstvě nabroušenou."

Šli jsme dál. Brzy se ozvalo známé vrčoni a buldok běžel k nám. Jeho specialita bylo hryzáni do lýtek. Byl to sakra hlídací pes. Blížil se velkými skoky a s velkou sebejistotou. Jeff počkal, dokud nás pes skoro neměl, pak se otočil a skočil přes něj. Buldok brzdil, rychle se otáčel a Jeff ho popadl, když ho pes vespod míjel. Sevřel ruce pod psovýmá předníma nohama a vstal. Buldok s vystaveným břichem bezmocně kopal a chňapal.

"Hihihihihí," spustil Gramercy, "hihihihí!"

A zabořil do psa nůž a vyřízl čtverec. Pak ho rozdělil na čtyři díly.

"Ježíši," vydechl Jeff.

Krev byla všude. Jeff buldoka upustil. Pes se nehýbal. Šli jsme dál.

"Hihihihí," smál se Gramercy, "ta bestie už nebude nikdy nikoho otravovat."

"Dělá se mi z vás nanic," řekl jsem. Šel jsem do svého bytu a myslel na ubohého psa. Zlobil jsem se na Jeffa dva nebo tři dny, pak jsem to zapomněl... Gramercyho jsme už nikdy neviděl, ale s Jeffem jsem se opíjel dál. Nezdálo se, že by šlo dělat něco jiného.

Každé ráno jsme dole v práci zvraceli to byla naše soukromá zábava. Každou noc jsme se znova opili. Co má chudý člověk dělat? Děvčata obyčejné dělníky nechtějí; vyhledávají doktory, vědce, právníky, byznysmeny a tak. Dostanem děvčata, když už jsou hotová a už to ani děvčata nejsou - dostanem ta použitá, bastvará, nemocná, bláznivá. Po čase, než abyste brali ty druhé, třetí a čtvrté, to vzdáte. Nebo se snažíte to vzdát. Pití pomáhá. A Jeff měl rád bary a tak jsem chodil s ním. S opilým Jeffem nastávaly trable, rád se pral. Naštěstí na se mnou. Pral se výborně, dobře boxoval a byl silný, snad nejsilnější muž, kterého jsem kdy viděl. Nebyl násilník, ale když nějakou chvíli pil, zčálo se, že zašlel. Viděl jsem ho jednou v noci ve rvačce složit tři chlapy.

Podíval se na ně, jak tak leželi natažení v průchodu, strčil ruce do kapes a pak se podíval na mě.

"No, pojďme se ještě napít."

Nikdy se tím nechlubil.

Ovšem sobotní večery byly nejlepsi. Měli jsme celou neděli na to, abychom se dostali z kocoviny. Většinou jsme si pořídili další, ale přinejmenším v neděli ráno člověk nemusel být ve skladišti automobilových součástek a dělat za otrockou mzdu práci, na kterou se nakonec stejně vykašle, nebo odkud ho vyhodí.

Tu sobotu večer jsme seděli u Zeleného světla a nakonec jsme dostali hlad. Šli jsme k "Činanovi", což byl docela nobl podnik. Vyšli jsme po schodech do prvního patra a sedli si k zadnímu stolu. Jeff byl opilý a vrazil do stolní lampy. Rozbila se s velkým třeskem. Všichni se ohlédlí. Čínský číšník u vedlejšího stolu nás obdařil dost znechuceným pohledem.

"Nerozčilujte se," řekl Jeff, "připíšte to k účtu. Zaplatím to."

Těhotná žena zírala na Jeffa. Zdálo se, že je nešťastná z toho, co udělal. Nadovedl jsem to pochopit. Nemohl jsem to všechno vidět tak černě. Číšník nás neobsluhoval, nebo nás nechával čekat a ta těhotná žena pořád zírala. Jakoby Jeff spáchal ten nejohavnější zločin.

"Copak je, děťátko? Potřebuješ pomazlit? Můžu za tebou přijít, když manžel nebude doma. Seš vopuštěná, miláčku?"

"Zavolám manžela. Je dole v umývárně. Zavolám ho. Přijde sem, něco vám ukáže!"

"Co má?" ptal se Jeff, "sbírku známek? Nebo motýly za sklem?"

"Paní," snažil jsem se, "prosím vás, nedělejte to. Vy svého muže potřebujete. Prosím vás, nedělejte to, paní."

"Udělám to," řekla, "udělám to!"

Vstala a běžela ke schodům. Jeff vyběhl za ní, chytil ji, otočil si jí a řekl: "Tak já ti tam pomůžu!"

Pak ji udeřil do brady a žena se kutálela po schodech dolů. Udělalo se mi na nic. Bylo to stejně zlé jako ta noc se psem.

"Proboha všemohoucího, Jeffe! Shodil si ze schodů těhotnou ženskou! To je zhovadilá čunárna. Možná jsi zabil dva lidi. Stává se z tebe zlej člověk. Co se to snažíš dokázat?"

"Drž hubu," zahučel Jeff, "nebo to schytáš taky."

Jeff byl neslušně opilý, stál nahoře na schodech a kolíbal se ze strany na stranu. Dole se seběhli kolem ženy. Zdálo se, že je živá, zlomenina žádná, ale nic jsem nevěděl o dítěti.

Doufal jsem, že je v pořádku. Pak vyšel z umývárny manžel a uviděl svou ženu. Vyličili mu, co se stalo, pak ukázal na Jeffa, Jeff se otočil a šel zpátky ke stolu. Muž vyletěl po schodech. Byl to velký chlap, stejně velký jako Jeff a stejně mladý. Nebyl jsem z Jeffa příliš nadšený a tak jsem ho nevaroval. Chlap skočil Jeffovi na záda a začal ho škrtit. Jeff se dusil, celá hlava mu úplně zrudla, ale přitom se šklebil, Jeff se šklebil. Miloval rvačky. Jednou rukou chytil chlapa za hlavu, druhou rukou sáhl dozadu a už ho držel rovnoběžně s podlahou. Chlap ho pořád škrtil a Jeff s ním šel nahoru na schody. Zastavil se a prostě chlápka odtrhl, vyzdvihl ho do vzduchu a hodil do prostoru. Když se chlapík přestal kutálet, nehýbal se. Začal jsem myslet na to, jak odtud zmizet.

Dole pobíhali nějací Číňané. Kuchaři, číšníci, majitelé. Zdálo se, že se domlouvají. Potom se rozběhli do schodů. Měl jsem v kabátě půl pintovou láhev, sedl jsem si ke stolu a začal tu švandu pozorovat. Jeff se s nimi střetl na vršku schodů a srazil je dolů. Oni ale stále přibývali. Odkud se všichni ti číňani brali, to nevím. Jenom nápor všech dohromady zatlačil Jeffa do středu místnosti a ten teď poskakoval a srážel je ranami. Mohl jsem sice Jeffovi pomoci, ale pořád jsem měl před očima toho chudáka psa a tu těhotnou ženu. Seděl jsem tam, popíjel a díval se.

Nakonec se dva z nich dostali k Jeffovi zezadu, další chytil jeho ruku, jiní dva druhou, další měl nohu, jiný ho držel za krk. Byl jako pavouk přemožený houfem mravenců. Pak byl vespod a snažili se ho dole udržet, aby se nehýbal. Jak jsem řekl byl to nejsilnější muž, jakého jsem kdy viděl. Drželi ho na zemi a nemohli ho udržet v klidu. Tu a tam nějaký Číňan z hromady vylétl, jakoby byl vymrštěn neviditelnou silou. A skočil zpátky. Jeff se prostě nevzdával. A ačkoliv ho měli, nemohli s ním nic dělat. Bojoval neustále a Číňané byli strašně zmatení a nešťastní z toho, že se nevzdává. Znova jsem se napil, strčil láhev do kabátu a vstal. Šel jsem k nim.

"Jestli dokážete, aby se nehejbal," navrhl jsem, "omráčím ho. On mě pak za to zabije, je to ale jediný řešení."

Dostal jsem se mezi ně a sedl si Jeffovi na prsa.

"Držte ho v klidu! Teď mu podržte hlavu! Nemůžu ho praštit, když se takhle hejbe! Držte ho, zatraceně! Sakra je vás tu čtyřicet, nemůžete udržet jednoho chlepa? Držte ho, sakra! Držte ho!"

Nesvedli to. Jeff se stále houpal a válel. Jeho síla jako by byla nevyčerpatelná. Vzdal jsem to a posadil se zpátky ke stolu a znovu se napil. Trvalo to ještě aspoň pět minut.

Pak se najednou Jeff zklidnil. Přestal se hýbat. Čínani ho drželi a pozorovali ho. Zaslechl jsem pláč. Jeff plakal! Přes obličej mu tekly slzy. Celá tvář svítila jako jezero. Pak vykřikl velmi žalostně jedno slovo:

" M Á M O ! "

Potom jsem uslyšel houkačku. Vstal jsem, prošel jsem kolem a sešel po schodech. V půlce jsem potkal policajty.

"Je tam nahoře, páni! Pospěšte si!"

Vyšel jsem pomalu z předních dveří. Blížil jsem se k průchodu. Když jsem byl u něj, skočil jsem tam a začal utíkat. Doběhl jsem do další ulice a tam jsem uslyšel přijíždět sanitky. Dostal jsem se do svého pokoje, setřásl ze sebe všechny příznaky a zhasl světlo. Láhev jsem dotáhl v posteli.

V pondělí Jeff nebyl v práci. V úterý nebyl v práci. Středa. Zkrátka, už jsem ho nikdy neviděl. Nezkoušel jsem ho hledat po věznicích.

Krátce na to jsem byl vyhozen pro absentérství a přestěhoval se do západní části města, kde jsem si našel místo skladníka u Searse a Roebucka. Skladníci v tom podniku nikdy neměli kocovinu a byli velmi krotcí, slabě stavění. Zdálo se, že je nic nevyvede z míry. Obědval jsem sám a skoro se s nimi ne bavil.

Neříkám, že Jeff byl vynikajícím člověkem. Dělal spoustu chyb, surových chyb, ale byl zajímavý. Dostatečně zajímavý. Myslím, že teď sedí, nebo ho někdo zabil. Nikdy už nenajdu takového pívniho kámoše, jako byl on. Nikoho nic nevzruší, všichni jsou rozumní a spořádaní. Opravdový čubčí syn jako on je občas zapotřebí. Ale jak se zpívá v té písničce - Co se s nimi mohlo stát?